

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 43, 2019

Nummer 43, 2019

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1818](#) 22-11-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1784](#) 15-11-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2019:1071](#) 18-10-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:1994:ZC1288](#) 25-02-1994

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2019:2970](#) 19-11-2019

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2019:3013](#) 19-11-2019

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2019:4164](#) 12-11-2019

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2019:2929](#) 05-11-2019

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2019:3969](#) 05-11-2019

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:12231](#) 20-11-2019

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:12031](#) 13-11-2019

[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2019:9331](#) 11-11-2019

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2019:8135](#) 31-10-2019

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:12035](#) 24-10-2019

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Curaçao, ECLI:NL:OGEAC:2019:254](#) 13-11-2019

RECHTSPRAAK

Hoge Raad over vergoeding immateriële schade bij overschrijding van de redelijke termijn. Redelijk te achten termijn na terugwijzing door gerechtshof naar inspecteur.

Het hof heeft terecht tot uitgangspunt genomen dat de berechting van een zaak in eerste aanleg niet binnen een redelijke termijn heeft plaatsgevonden indien de rechtbank niet binnen twee jaren nadat die termijn is aangevangen, uitspraak doet. Het hof heeft echter miskend dat als de bestuursrechter de zaak terugwijst naar de inspecteur om opnieuw uitspraak op bezwaar te doen, voor het vaststellen van de redelijke termijn voor berechting in eerste aanleg niet een nieuwe behandelingsfase start. In zulke zaken geldt als uitgangspunt dat de berechting in eerste aanleg niet binnen een redelijke termijn heeft plaatsgevonden als het totale tijdsverloop in deze fase, dat is dus de optelsom van het tijdsverloop van die fase vóór terugwijzing en van die fase na terugwijzing, langer heeft geduurd dan twee jaren. Daarbij geldt dat de duur van de hervatte berechting in eerste aanleg aanvangt op de dag nadat de terugwijzingsuitspraak is gewezen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-11-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1818

Zaaknummer: 19/01594

Rechters: R.J. Koopman, E.N. Punt, P.M.F. van Loon, M.E. van Hilten en E.F. Faase

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Overheidsaansprakelijkheid. Rechtbank zoekt aansluiting bij het leerstuk van proportionele aansprakelijkheid bij schadebegroting bij schietincident in Irak uit 2004. Bij het schietincident is een persoon omgekomen. Uit het feitenmateriaal blijkt dat de dood niet door de gevolgen van één, maar van twee of meer schoten is veroorzaakt. Causaal verband tussen onrechtmatige daad en schade kan niet met zekerheid worden vastgesteld.

Overheidsaansprakelijkheid. Dodelijk schietincident in Irak in 2004. Eiser is de vader van de omgekomen persoon. Eiser vordert een verklaring voor recht dat de Staat aansprakelijk is, materiële schadevergoeding (bestaande uit de kosten van lijkbezorging en het gederfd levensonderhoud) en immateriële schadevergoeding ter hoogte van € 20.000. Hij stelt daartoe dat een Nederlandse militair zijn geweer heeft leeggeschoten op de auto waar zijn zoon in zat, in strijd met de van de *Rules of Engagement* afgeleide aide-memoire die voorschrijft dat een waarschuwingsprocedure moet worden gevolgd. Indien niet vastgesteld kan worden wie het dodelijke schot heeft gelost (de militair of leden van het ICDC) is de Staat volgens eiser aansprakelijk op grond van artikel 8 van de *Draft Articles on the Responsibility of States* (DARS) van de *International Law Commission* (ILC). Ten aanzien van de schade stelt eiser dat hij ten gevolge van de dood van zijn zoon levensonderhoud heeft gederfd als bedoeld in artikel 6:108 BW. Bovendien heeft hij immateriële schade geleden die op grond van artikel 2 en 13 EVRM voor vergoeding in aanmerking (moeten) komen bij wijze van *appropriate relief*.

De rechtbank overweegt als volgt. De zaak wordt naar Nederlands recht beoordeeld zoals dat gold op de dag van het incident. Eiser kan zich jegens de Staat beroepen op het EVRM, nu het EHRM eerder heeft geoordeeld dat de Staat rond de in Irak gelegen controlepost zijn jurisdictie als bedoeld in artikel 1 EVRM uitoefende '*for the purpose of asserting authority and control over persons passing through the checkpoint manned by personnel under the command and direct supervision of a Netherlands Royal Army officer*'. Uit het feitenmateriaal blijkt dat de dood van de zoon niet door de gevolgen van één, maar van twee of meer schoten is veroorzaakt. Er staat niet vast van wie de dodelijke schoten afkomstig zijn; van de militair of

van één of meer ICDC'ers. De rechtbank komt tot de conclusie dat het geweld alleen van de zijde van de ICDC onrechtmatig is. Of er causaal verband bestaat tussen het geweld van de ICDC en de dood van de zoon kan niet met voldoende zekerheid worden vastgesteld. De rechtbank acht de kans dat bedoeld causaal verband aanwezig is niet zeer klein, maar ook niet zeer groot. Zij overweegt daarom bij de schadebegroting aansluiting te zoeken bij het leerstuk van de proportionele aansprakelijkheid en onderkent dat terughoudendheid bij de aanwending van dit leerstuk – en ook bij het aansluiting zoeken daarbij – in het algemeen geboden is. Proportionele aansprakelijkheid kan er immers toe leiden dat een partij aansprakelijk wordt gehouden voor een schade die hij niet (op onrechtmatige wijze) heeft veroorzaakt. Voor de rechtbank weegt hier mee dat de Staat, met zijn door het EHRM vastgestelde schending van zijn onderzoeksplicht, zelf heeft bijgedragen aan de het (voort)bestaan van de onduidelijkheid over de precieze toedracht van het schietincident en de doodsoorzaak van de zoon. De rechtbank wenst partijen ook niet te overvallen met een wijze van schadebegroting en een percentage waarover geen debat heeft plaatsgehad en stelt partijen in staat om zich uit te laten over een aantal vragen. Iedere beslissing wordt aangehouden.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 20-11-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:12231

Zaaknummer: C-09-523882-HA ZA 17-9

Rechters: L. Alwin, D.R. Glass en B. Meijer

Advocaten: L. Zegveld en K. Teuben

Wetsartikelen: 2 EVRM, 8 DARS, 6:108 BW, 13 EVRM, 1 EVRM en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Incident tot het alsnog uitvoerbaar bij voorraad verklaren van een bevel ex artikel 843a Rv om medische informatie te overleggen, gegeven in een procedure over een deelgeschil betreffende letselschade (artikel 1019w Rb). Afwijzing.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 19-11-2019

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2019:3013

Zaaknummer: 200.256.431/01

Rechters: F.R. Salomons, P.M. Verbeek en D.A. Schreuder

Advocaten: E.W. Bosch en L.H. Rijpkema

Wetsartikelen: 843a Rv, 1019w Rv, 1019cc Rv en 7:954 BW

RECHTSPRAAK

Vordering van belangenbehartiger voor vergoeding buitengerechtelijke kosten. Hof wijst de vordering af, omdat (voor zover zij het al uitgekeerde bedrag te boven gaan) de kosten niet redelijk zijn gelet op de inhoud van de werkzaamheden en gezien de verhouding tot de uiteindelijke schade-uitkering.

Betrokkene heeft letsel opgelopen bij twee scooterongevallen. Nadat een vaststellingsovereenkomst is gesloten met Allianz (aansprakelijkheidsverzekeraar) voor het eerste scooterongeval, heeft zij een belangenbehartiger in de hand genomen om de vaststellingsovereenkomst 'open te breken'. Betrokkene wilde het tweede scooterongeval ook vergoed. De belangenbehartiger vordert een verklaring voor recht dat Allianz de buitengerechtelijke kosten moet vergoeden. Het hof wijst de vordering af, omdat (voor zover zij het al uitgekeerde bedrag te boven gaan) de kosten niet redelijk zijn gelet op de inhoud van de werkzaamheden en gezien de verhouding tot de uiteindelijke schade-uitkering.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 19-11-2019

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2019:2970

Zaaknummer: 200.247.397/01

Rechters: J. van der Kluit, P.M. Verbeek en F.R. Salomons

Advocaten: W.R.M. Voorvaart en mr. K.M. Volker

Wetsartikelen: 6:96 BW

RECHTSPRAAK

Prejudiciële vragen over het verhaalsrecht van de werkgever. Het werknemersgedeelte van de pensioenpremie die de werkgever verplicht heeft afgedragen tijdens ziekte of arbeidsongeschiktheid van een werknemer, valt onder het loonbegrip van artikel 6:107a BW. Het werkgeversgedeelte van de pensioenpremie valt niet onder dit loonbegrip. Artikel 6:107a lid 2 BW moet zo worden uitgelegd dat de werkgever geen verhaalsrecht heeft voor het werknemersgedeelte van de pensioenpremie.

Artikel 6:107a lid 2 BW bepaalt dat een werkgever die tijdens ziekte of arbeidsongeschiktheid van de werknemer verplicht is het loon door te betalen, jegens de persoon die aansprakelijk is voor de ongeschiktheid tot werken, recht heeft op schadevergoeding ten bedrage van het doorbetaalde loon. Het verhaal van de werkgever wordt in artikel 6:107a lid 2 BW begrensd tot het zogenoemde civiele plafond. Dat is het bedrag waarvoor de aansprakelijke persoon jegens de werknemer aansprakelijk zou zijn bij het ontbreken van de loondoorbetalingsverplichting van de werkgever, verminderd met het bedrag aan schadevergoeding tot betaling waarvan de aansprakelijke persoon jegens de werknemer is gehouden. In deze procedure moet allereerst de prejudiciële vraag worden beantwoord of de pensioenpremie die door een werkgever verplicht is afgedragen tijdens ziekte of arbeidsongeschiktheid van een werknemer, valt onder het loonbegrip van artikel 6:107a BW. Het antwoord op deze vraag luidt derhalve dat het werknemersgedeelte van de pensioenpremie die de werkgever verplicht heeft afgedragen tijdens ziekte of arbeidsongeschiktheid van een werknemer, valt onder het loonbegrip van artikel 6:107a BW. Het werkgeversgedeelte van de pensioenpremie valt niet onder dit loonbegrip. Artikel 6:107a lid 2 BW moet zo worden uitgelegd dat de werkgever geen verhaalsrecht heeft voor het werknemersgedeelte van de pensioenpremie. Verhaal voor het werkgeversgedeelte van de pensioenpremie is alleen al niet mogelijk omdat dit gedeelte van de pensioenpremie niet valt onder het loonbegrip van artikel 6:107a BW.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-11-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1784

Zaaknummer: 19/01112

Rechters: C.A. Streefkerk, G. Snijders, M.V. Polak, M.J. Kroeze en H.M. Wattendorff

Advocaten: J.P. Heering en F.M. Dekker

Wetsartikelen: 392 Rv en 6:107a BW

RECHTSPRAAK

Rectificatie. Krant Amigoe heeft artikelen gepubliceerd over ‘omkoping’ van journalisten door het Bestuurscollege van Bonaire. Enkele beweringen daarin over eiser moeten worden gerectificeerd.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Curaçao

Datum uitspraak: 13-11-2019

ECLI: ECLI:NL:OGEAC:2019:254

Zaaknummer: CUR201903589

Rechters: P.E. de Kort

Advocaten: A.C. van Hoof, B.L.J. Zending en K. Frielink

RECHTSPRAAK

Kort geding. Vorderingen met betrekking tot wissing/rectificatie publicatie in de Staatscourant. Eiseres is niet-ontvankelijk in haar vorderingen, omdat er een andere, specifiek aangewezen, met voldoende waarborgen omklede rechtsgang op grond van de AVG openstaat.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 13-11-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:12031

Zaaknummer: C/09/581973 / KG ZA 19/1024

Rechters: H.J. Vetter

Advocaten: M.A.C. de Vilder-van Overmeire en N.N. Bontje

Wetsartikelen: 16 AVG, 17 AVG en 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Vordering tot ontruiming van een kraakpand kan niet toegewezen worden omdat het belang van geïntimeerde bij voortzetting van de bewoning zwaarder weegt dan het belang van appellante bij ontruiming. Het huisrecht is een mensenrecht in de zin van artikel 8 EVRM en ontruiming is een zeer ernstige aantasting van dat recht.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 12-11-2019

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2019:4164

Zaaknummer: 200.258.170_01

Rechters: J.M.H. Schoenmakers, S.C.H. Molin en M.W.M. Souren

Advocaten: L.A. Drenth en M.F. van Hulst

Wetsartikelen: 8 EVRM

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor vier pogingen tot moord, mishandeling en telefonische bedreiging met verkrachting. De slachtoffers van de pogingen tot moord (waarbij vanuit een rijdende auto willekeurige vrouwelijke slachtoffers overrompeld werden en gestoken met een mes in de borst) krijgen bedragen tussen de € 5.000 en € 10.000 immateriële schadevergoeding toegewezen, de slachtoffers van de bedreigingen tussen de € 370 en € 550 immateriële schadevergoeding.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 11-11-2019

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2019:9331

Zaaknummer: 15.099536.19 en 15.036697.19 (ttz gev.)

Rechters: N. Boots, N.O.P. Roché en P.E. van der Veen

Advocaten: H. Teunisse

Wetsartikelen: 36f Sr, 285 Sr, 285b Sr, 289 Sr en 300 Sr

RECHTSPRAAK

Overheidsaansprakelijkheid. Artikel 2 EVRM is jegens gedetineerde geschonden. De schending van een recht jegens de nabestaanden bestaat alleen daarin dat het nationale recht geen mogelijkheden tot het vorderen van immateriële schadevergoeding voor hen biedt. Aangezien appellanten onvoldoende hebben onderbouwd dat de plotselinge tragische dood van de gedetineerde bij hen behalve leed en verdriet ook een ernstig trauma, wanhoop of angst heeft veroorzaakt, acht het hof dit alles overziend een verklaring voor recht dat de Staat jegens appellanten aansprakelijk is voor de door hen geleden immateriële schade ‘an appropriate form of redress in itself’.

Overheidsaansprakelijkheid. Gedetineerde, die tweemaal eerder een medegedetineerde ernstig heeft verwond met een mes, steekt een medegedetineerde dood. De vader, moeder, broers en zussen van de doodgestoken gedetineerde stellen de Staat aansprakelijk voor zowel materiële als immateriële schade als gevolg van het overlijden. De rechtbank oordeelt als volgt. Gegeven het feit dat gedetineerden zich in een kwetsbare positie bevinden, dat zij, zeker in een regime van algehele gemeenschap, veelvuldig aan elkaars gedrag zijn blootgesteld en er weinig ruimte is zich daaraan te onttrekken, terwijl veel gedetineerden, zoals de Staat zelf ook stelt, agressieproblemen kennen, heeft de Staat in zoverre niet alle maatregelen genomen die redelijkerwijs mochten worden verwacht om veiligheidsrisico's voor medegedetineerden te voorkomen. Daarmee heeft de Staat onrechtmatig gehandeld. De Staat voert terecht aan dat artikel 6:106 BW in dit geval geen grondslag biedt voor de immateriële schade van appellanten. Geen van de in dat artikel genoemde situaties doet zich hier voor. Appellanten hebben verwezen naar artikel 6:108 BW. Dat artikel kende op het moment van de inleidende dagvaarding echter nog geen recht op vergoeding van zogenoemde affectieschade. Appellanten hebben ook nog aangevoerd dat artikel 13 EVRM op de Staat een plicht legt tot het bieden van een 'effective remedy' voor een inbreuk op het verdrag, wat naar hun mening zo moet worden uitgelegd dat artikel 13 EVRM hen recht geeft op immateriële schadevergoeding, ook al kent de nationale wetgeving die voor een geval als dit niet. Appellanten hebben voor de

omvang van de schadevergoeding aansluiting gezocht bij de zaak *Edwards*. Het hof gaat daarin niet mee. Artikel 2 EVRM is jegens gedetineerde (en niet jegens appellanten) geschonden. De schending van een recht jegens appellanten bestaat alleen daarin dat het nationale recht geen mogelijkheden tot het vorderen van immateriële schadevergoeding voor hen biedt. Aangezien appellanten voorts onvoldoende hebben onderbouwd dat de plotselinge tragische dood van de gedetineerde bij hen behalve leed en verdriet ook een ernstig trauma, wanhoop of angst heeft veroorzaakt, acht het hof dit alles overziend een verklaring voor recht dat de Staat jegens appellanten aansprakelijk is voor de door hen geleden immateriële schade *‘an appropriate form of redress in itself’*.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 05-11-2019

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2019:2929

Zaaknummer: 200.241.084/01

Rechters: A. Dupain, H.J.M. Burg en E. Bauw

Advocaten: M.J. Hoogendoorn en A.Th.M. ten Broeke

Wetsartikelen: 8 EVRM, 2 EVRM, 6:106 BW, 6:108 BW en 13 EVRM

RECHTSPRAAK

Appellanten hebben na het overlijden van hun vader negatieve uitlatingen gedaan over de zorginstelling waar hun vader verbleef. De zorginstelling vordert dat de berichten worden verwijderd en een rectificatie wordt verspreid. Het hof acht de uitlatingen deels onrechtmatig.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 05-11-2019

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2019:3969

Zaaknummer: 200.230.645/01

Rechters: D. Kingma, G.C. Boot en M.S.A. Vegter

Advocaten: J. du Bois en mr. A.C. de Die

Wetsartikelen: 8 EVRM en 10 EVRM

RECHTSPRAAK

AVG-verzoek tot verwijdering van BKR-registratie. Verzoek is afgewezen: de vooraankondiging is verstuurd en niet is gebleken dat deze niet door verzoeker is ontvangen. Registratie was terecht. Belang bij verwijdering registratie onvoldoende onderbouwd.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 31-10-2019

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2019:8135

Zaaknummer: C/13/666848 / HA RK 19-181

Rechters: P.J. van Eekeren

Advocaten: D. Rezaie en H.J.M. Hofman

Wetsartikelen: 6 AVG en 21 AVG

RECHTSPRAAK

Kort geding. Eisers stellen dat er door de wijze van de behandeling van twee beklagzaken op grond van artikel 12 Sv door het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, althans de Staat, onrechtmatig jegens hen wordt gehandeld en willen dat dit onrechtmatig handelen door de gevorderde ordemaatregelen wordt beëindigd c.q. hersteld. Eisers kunnen niet worden ontvangen in hun vorderingen bij de voorzieningenrechter.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 24-10-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:12035

Zaaknummer: C/09/579145 / KG ZA 19/820

Rechters: H.J. Vetter

Advocaten: F. Swart en S. Heeroma

RECHTSPRAAK

Conclusie advocaat-generaal over arbeidsongeschiktheidsverzekering. Meldingsplicht verzekerde in verband met uitbreiding werkzaamheden. Artikel 7:941 BW. Uitleg van beding in polisvoorwaarden. Advocaat-generaal concludeert tot vernietiging van het principale cassatieberoep en tot verwijzing, en in het voorwaardelijk incidentele cassatieberoep tot verwerping.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 18-10-2019

ECLI: ECLI:NL:PHR:2019:1071

Zaaknummer: 18/04352

Rechters: W.L. Valk

Wetsartikelen: 7:941 BW

RECHTSPRAAK

Arrest 1994. Verhaal Staat op verzekeraar aansprakelijke partij op grond van Verhaalswet ongevallen ambtenaren (VOA) van aan ambtenaar na ongeval gedane betalingen. Berekening civiele plafond bij uitkering ingevolge de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 25-02-1994

ECLI: ECLI:NL:HR:1994:ZC1288

Zaaknummer: 15265

Rechters: Martens, Mijnsen, Neleman, Heemskerk en Nieuwenhuis

Advocaten: G. Snijders en J.L.W. Sillevs Smitt